

ikke en saa stor Begunstigelse som den, der for Tiden finder Sted.

Monrad: Det er jo meget vanskeligt, at gaae ind paa Sagens Realitet, da man egentlig ikke i den søger Grundene for sin Afgjørelse. Jeg skal derfor kun bemærke, at jeg ingenlunde troer, at man saa afgjørende, saa affærdigende, som den sidste arede Taler har gjort, kan udtale sig imod Loven. Der kan være Grunde, som tale for den, og Grunde, som tale imod den, — men det vilde udkræve en ganske anderledes dybtgaaende Undersøgelse end man har fundet sig foranlediget til, saaledes som Sagerne nu staae. For Slesvig vilde det jo, saavidt jeg skjønner, ikke have nogen umiddelbar Interesse, hvad man i den Henseende beslutter, da man jo ikke egentlig talt for Dieblisset har med dets finantstille Forhold at gjøre. Naar derfor Hensynet til Slesvig er blevet nævnt, saa vil det jo egentlig kun sige, at man anerkjender, at denne Sag, ligesom den har stor Interesse navnlig for Hovedstaden, saaledes ogsaa har stor Interesse for den største Stad i Slesvig, og at vi egentlig ville udsætte Drostelsen af dette Spørgsmaal og Fremførelsen af Grundene for og imod til vi, samlede med slesvigiske Deputerede, virkelig kunne tage alle de Hensyn, som i denne Henseende ville være at tage.

Tscherning: Jeg vilde blot have den Ære at bemærke, at jeg havde meent, kun at udsætte Drostelsen saalænge, som dette Lovforslag skulde gjælde, uden Hensyn til, hvilke Eventualiteter der maatte være indtraadte til den Tid.

Da ingen Flere begjærede Ordet, blev det sat under Afstemning, om Lovudkastet skulde gaae til 3die Behandling, hvilket vedtoges med 65 Stemmer imod 4.

Derpaa gik man over til 2den Behandling af det i Landsthinget vedtagne „Udkast til Lov, som forandrer Valglovens § 42“.

Ingen begjærede Ordet, og 2den Behandling var saaledes strax sluttet, hvorefter man fik til Afstemning, hvorved det eenstemmig med 58 Stemmer blev vedtaget, at Lovudkastet skulde gaae til 3die Behandling.

Derefter gik man over til anden Behandling af det i Landsthinget vedtagne Udkast til

Lov angaaende Forandring i de gjældende Bestemmelser om Afgang af Hartkorn for Grundstykker, som indtages til Hoved- eller mindre Landeveie.

Intet Ændringsforslag var filltet og Ingen begjærede Ordet — den 2den Behandling var saaledes strax sluttet, og man fik derefter til Afstemning over de enkelte Ser, der gav følgende Resultat:

§ 1, saalydende:

„De Jordstykker, som herefter for bestandigt afgives til Anlag eller Udvidelse af Hoved- og mindre Landeveie eller i Anledning af Forandring i saadanne Veies Retning, eller som i lignende Diemed stilles til Veivæsenets stedsevarende Raadighed, saasom til Steenoplæg eller deslige, skulle i Regelen ikke længere — saaledes som forskrevet i Placaten af 6te August 1800 § 1 — ansættes til særskilt Hartkorn (eller nu tillige Gammelskat), som affrives i

vedtoges med 67 mod 1 Stemme.

§ 2 saalydende:

Undtagelse fra denne Regel skal alene finde Sted, naar det Hartkorn, der ifølge Matrikularstærterne vil falde paa det saaledes afgivne Jordstykke udgjør enten 1 Skjeppe og derover, eller idetmindste $\frac{1}{2}$ af Hartkornet af det Matrikularnummer, hvorfra Jordstykket er afgivet, dog ikke mindre end $\frac{1}{4}$ Album.

vedtoges eenstemmig med 65 Stemmer.

§ 3 saalydende:

Den Erstatning for det afgivne Jordstykke, som, efter en Taxation af dets Værdi, bliver at bestemme overeensstemmende med Forordningen af 13de Decbr. 1793 §§ 14 og 16, og Placaten af 6te August 1800 § 1 skal for Fremtiden i Reglen fastsættes saaledes, at den tillige indeholder Godtgjørelse for det afgivne Jordstykkets Skattepligt og øvrige Hartkornsbyrder, som, i Henhold til Bestemmelserne i § 1, skulle vedblive at hvile uforandrede paa den Eiendom, hvorfra Jordstykket er afgivet. Hvorimod i de i § 2 nævnte Tilfælde de afgivne Jordstykker blive efter Matrikularstærterne at ansætte til særskilt Hartkorn samt Gammelskat, som derefter affrives i Matrikulen efter de

hidtil gjældende Regler.

vedtoges eenstemmig med 59 Stemmer.